

Πατριαρχική Απόδειξις επί τω Αγίω Πάσχα 2020

/ [Επικαιρότητα](#)

Πατριαρχική Απόδειξις επί τω Αγίω Πάσχα 2020 εκδόθηκε εκ μέρους του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, όπου, καθώς αναφέρει, μεταξύ άλλων: “Ἡ πίστις εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καί εἰς τὴν ἰδικὴν μας συνανάστασιν δέν ἀρνεῖται τὴν ἐπώδυνον παρουσίαν τοῦ θανάτου, τοῦ πόνου καί τοῦ σταυροῦ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου. Δέν ἀπωθοῦμεν τὴν σκληρὰν πραγματικότητα, οὔτε ἐξασφαλίζομεν εἰς τὸν ἑαυτόν μας, διὰ τῆς πίστεως, ψυχολογικὴν κάλυψιν ἀπέναντι εἰς τὸν θάνατον. Γνωρίζομεν ὅμως ὅτι ὁ παρὼν βίος δέν εἶναι ὁλόκληρος ἡ ζωὴ, ὅτι ἐδῶ εἴμεθα «ὁδῶνται»· ὅτι ἀνήκομεν εἰς τὸν Χριστόν καί ὅτι πορευόμεθα πρὸς τὴν αἰώνιον Αὐτοῦ Βασιλείαν. Ἡ παρουσία τοῦ πόνου καί τοῦ θανάτου, ὅσον ἀπτή καί ἄν εἶναι, δέν ἀποτελεῖ τὴν ἐσχάτην πραγματικότητα. Αὕτῃ εἶναι ἡ ὀριστικὴ κατάργησις τοῦ θανάτου. Εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ δέν ὑπάρχει πόνος καί θάνατος, ἀλλὰ ἀτελεύτητος ζωή”.

**ΔΙΑΝΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ:**

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ – ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

* * *

Προσφιλέστατοι άδελφοί Ήεράρχαι καί τέκνα έν Κυρίω άγαπητά,

Φθάσαντες τό Άγιον Πάσχα καί γινόμενοι κοινωνοί τής χαρᾶς τής Άναστάσεως, ύμνοϋμεν τόν πατήσαντα θανάτῳ τόν θάνατον Κύριον τής δόξης, τόν συναναστήσαντα μεθ' έαυτοϋ παγγενή τόν Άδάμ καί άνοιξαντα πᾶσιν ήμϊν παραδείσου τας πύλας.

Ή λαμπροφόρος Έγερσις τοϋ Χριστοϋ εϊναι ή διαβεβαίωσις ότι κυρίαρχος εϊς τήν ζωήν τοϋ κόσμου δέν εϊναι ό θάνατος, αλλά ό καταργήσας τό κράτος τοϋ θανάτου Σωτήρ, ό γνωριζόμενος τό πρότερον ώς ᾅσαρκος Λόγος, ύστερον δέ ώς ό δι' ήμᾶς, φιλανθρωπίας ένεκεν, σεσαρκωμένος, νεκρωθείς δέ ώς ᾄνθρωπος καί άναστάς κατ' έξουσίαν ώς Θεός, ώς ό πάλιν Έρχόμενος μετά δόξης πρός πλήρωσιν τής Θείας Οϊκονομίας.

Τό μυστήριον καί τό βίωμα τής Άναστάσεως άποτελεϊ τόν πυρήνα τής έκκλησιαστικής ζωής. Ή όλόφωτος λατρεία, τά ιερά μυστήρια, ή ζωή τής προσευχής, ή νηστεία καί ή άσκησις, ή ποιμαντική διακονία καί ή καλή μαρτυρία έν τῷ κόσμῳ, όλα άναδίδουν τό ᾄρωμα τής Πασχαλίου εύφροσύνης. Ή ζωή τῶν πιστῶν έν Έκκλησίᾳ εϊναι καθημερινόν Πάσχα, εϊναι «ᾄνωθεν χαρά», ή «χαρά τής σωτηρίας», αλλά καί «ή σωτηρία ώς χαρά»[1].

Οϋτω, αϊ άκολουθίαι τής Αγίας καί Μεγάλης Έβδομάδος δέν εϊναι καταθλι-πτικάί, αλλά πλήρεις τής νικητηρίου δυνάμεως τής Άναστάσεως. Εϊς αϋτάς άποκαλύπτεται ό Σταυρός δέν έχει τόν τελευταϊον λόγον εϊς τό σχέδιον τής σωτηρίας τοϋ ᾄνθρώπου καί τοϋ κόσμου. Αϋτό προαναγγέλλεται ήδη κατά τό Σάββατον τοϋ Λαζάρου. Ή έκ νεκρῶν έγερσις τοϋ έπιστηθίου φίλου τοϋ Χριστοϋ

είναι προτύπων της «κοινῆς ἀναστάσεως». Τό «Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου» κορυφοῦται μέ τήν ἐπίκλησιν «Δεῖξον ἡμῖν καί τήν ἔνδοξόν Σου Ἀνάστασιν». Ἐνώπιον τοῦ Ἐπιταφίου ψάλλομεν τό «Μεγαλύνω τά Πάθη σου, ὕμνολογῶ καί τήν Ταφήν Σου, σύν τῇ Ἀναστάσει». Καί, γεγονυῖα τῇ φωνῇ, διακηρύσσομεν εἰς τήν Πασχάλιον ἀκολουθίαν τό ἀληθές νόημα τοῦ Σταυροῦ: «Ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ».

Ἡ «κλητή καί ἀγία ἡμέρα» τοῦ Πάσχα εἶναι ἡ ἀνατολή τῆς «ὀγδόης ἡμέρας», ἡ ἀπαρχή τῆς «καινῆς κτίσεως», ἡ βίωσις τῆς ἰδικῆς μας ἀναστάσεως, τό μέγα «θαῦμα τῆς ἐμῆς σωτηρίας»[2]. Εἶναι ἡ βιωματική βεβαιότης ὅτι ὁ Κύριος ἔπαθε καί ἤχθη εἰς θάνατον δι' ἡμᾶς καί ἀνέστη δι' ἡμᾶς «προοικονομῶν ἡμῖν τήν εἰς ἀπείρους αἰῶνας ἀνάστασιν»[3]. Καθ' ὅλην τήν Πασχάλιον περίοδον ὕμνοлогεῖται μέ ἀπαράμιλλον ποιητικότητα τό ἀνθρωπολογικόν νόημα τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ διάβασις τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τῆς δουλείας εἰς τήν ἀληθῆ ἐλευθερίαν, «ἡ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τά ἄνω καί τήν γῆν τῆς ἐπαγγελίας πρόοδος καί ἀνάβασις»[4]. Αὕτη ἡ σωτηριώδης ἐν Χριστῷ ἀνακαίνισις ἐνεργεῖται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς δυναμική προέκτασις τοῦ ἡθους τῆς Εὐχαριστίας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς «ἀληθεύειν ἐν ἀγάπῃ», ὡς συνέργεια μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τήν μεταμόρφωσιν τοῦ κόσμου, διὰ νά καταστῇ οὗτος εἰκὼν τῆς πληρότητος τῆς τελικῆς ἐπιφανείας τῆς θείας ἀγάπης ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Ἑσχάτων. Ζῆν ἐν Χριστῷ ἀναστάντι σημαίνει ἐξαγγέλλειν τό Εὐαγγέλιον «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς», κατὰ τό ὑπόδειγμα τῶν Ἀποστόλων, εἶναι ἔμπρακτος μαρτυρία περὶ τῆς ἐλθούσης χάριτος καί τῆς προσδοκίας τῆς «καινῆς κτίσεως», ὅπου «ὁ θάνατος οὐκ ἔστι ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγή οὔτε πόνος οὐκ ἔστι ἔτι»[5].

Ἡ πίστις εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καί εἰς τήν ἰδικήν μας συνανάστασιν δέν ἀρνεῖται τήν ἐπώδυνον παρουσίαν τοῦ θανάτου, τοῦ πόνου καί τοῦ σταυροῦ εἰς τήν ζωὴν τοῦ κόσμου. Δέν ἀπωθοῦμεν τήν σκληράν πραγματικότητα, οὔτε ἐξασφαλίζομεν εἰς τόν ἑαυτόν μας, διὰ τῆς πίστεως, ψυχολογικὴν κάλυψιν ἀπέναντι εἰς τόν θάνατον. Γνωρίζομεν ὅμως ὅτι ὁ παρὼν βίος δέν εἶναι ὁλόκληρος ἡ ζωή, ὅτι ἐδῶ εἴμεθα «ὀδῶντες» ὅτι ἀνήκομεν εἰς τόν Χριστόν καί ὅτι πορευόμεθα πρὸς τήν αἰώνιον Αὐτοῦ Βασιλείαν. Ἡ παρουσία τοῦ πόνου καί τοῦ θανάτου, ὅσον ἀπτή καί ἄν εἶναι, δέν ἀποτελεῖ τήν ἐσχάτην πραγματικότητα. Αὕτη εἶναι ἡ ὀριστική κατάργησις τοῦ θανάτου. Εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ δέν ὑπάρχει πόνος καί θάνατος, ἀλλὰ ἀτελεύτητος ζωή. «Πρὸ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Σου», ψάλλομεν, «φοβερός ὁ θάνατος τοῖς ἀνθρώποις· μετὰ τό ἔνδοξον πάθος, φοβερός ὁ ἄνθρωπος τῷ θανάτῳ»[6]. Ἡ πίστις εἰς Χριστόν δίδει δύναμιν, καρτερίαν καί ὑπομονήν διὰ νά ἀντέχωμεν τὰς δοκιμασίας. Ὁ Χριστός εἶναι «ὁ πᾶσαν νόσον ἰώμενος καί ἐκ τοῦ θανάτου λυτρούμενος». Εἶναι ὁ παθὼν δι' ἡμᾶς, ὁ ἀποκαλύψας τοῖς ἀνθρώποις ὅτι ὁ Θεός εἶναι ὁ «αἰεὶ ὑπὲρ ἡμῶν», ὅτι εἰς τήν Ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ

ἀνήκει οὐσιωδῶς ἡ φιланθρωπία Του. Αὐτή ἡ εὐκταία φωνή τῆς θείας ἀγάπης ἀντηχεῖ εἰς τό «θάρσει, τέκνον» τοῦ Χριστοῦ πρὸς τόν παραλυτικόν καί τό «θάρσει, θύγατερ»[7] πρὸς τήν αἰμορροοῦσαν, εἰς τό «θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον»[8] πρό τοῦ Πάθους καί εἰς τό «θάρσει, Παῦλε»[9] πρὸς τόν ἐν φυλακῇ καί ἀπειλῇ θανάτου Ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν.

Ἡ σοβοῦσα πανδημία τοῦ νέου κορωνοϊοῦ ἀπέδειξε πόσον εὐθραστος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, πόσον εὐκόλως τόν κυριεύει ὁ φόβος καί ἡ ἀπόγνωσις, πόσον ἀδύναμοι ἀποδεικνύονται αἱ γνώσεις καί ἡ αὐτοπεποίθησίς του, πόσον ἔωλος εἶναι ἡ ἄποψις ὅτι ὁ θάνατος ἀποτελεῖ ἐν γεγονός εἰς τό τέλος τῆς ζωῆς καί ὅτι ἡ λήθη ἢ ἡ ἀπώθησις τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ὀρθή ἀντιμετώπισίς του. Αἱ ὀριακαί καταστάσεις ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νά διαχειρισθῇ σθεναρῶς τήν ὑπαρξίν του, ὅταν πιστεύῃ ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἡ ἀνίκητος πραγματικότης καί τό ἀνυπέρβλητον ὄριον. Εἶναι δύσκολον νά παραμείνωμεν ἀνθρώπιοι ἄνευ τῆς ἐλπίδος τῆς αἰωνιότητος. Αὐτή ἡ ἐλπίς ζῇ εἰς τήν καρδίαν ὅλων τῶν ἱατρῶν, τῶν νοσηλευτῶν, τῶν ἐθελοντῶν, τῶν δωρητῶν καί ὅλων τῶν γενναιοφρόνως συμπαρισταμένων εἰς τούς πάσχοντας ἀδελφούς, μέ θυσιαστικόν πνεῦμα, αὐτοπροσφοράν καί ἀγάπην. Μέσα εἰς τήν ἀνείπωτον κρίσιν, αὐτοί εὐωδιάζουν ἀνάστασιν καί ἐλπίδα. Εἶναι οἱ «Καλοὶ Σαμαρεῖται», οἱ ἐπιχέοντες, μέ κίνδυνον τῆς ζωῆς των, ἔλαιον καί οἶνον ἐπὶ τὰς πληγάς, εἶναι οἱ σύγχρονοι «Κυρηναῖοι» εἰς τόν Γολγοθᾶν τῶν ἐν ἀσθενείαις κατακειμένων.

Μέ αὐτάς τὰς σκέψεις, τιμιώτατοι ἀδελφοί καί προσφιλέστατα τέκνα ἐν Κυρίῳ, δοξάζομεν τό ὑπὲρ πᾶν ὄνομα τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, τοῦ πηγάζοντος ζωὴν ἐξ οἰκείου φωτός καί φαιδρύνοντος τῷ φωτί τῆς Ἀναστάσεως τὰ σύμπαντα, δεόμενοι Αὐτοῦ, τοῦ ἱατροῦ τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων, τοῦ παρέχοντος ζωὴν καί ἀνάστασιν, ὅπως συγκαταβαίνων, ἐν τῇ ἀφάτῳ Αὐτοῦ φιλανθρωπία, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, χαρίζηται ἡμῖν τό πολύτιμον δῶρον τῆς ὑγείας καί κατευθύνῃ τὰ διαβήματα ἡμῶν εἰς ὁδοὺς εὐθείας, διὰ νά καταξιωθῇ ἡ θεοδώρητος ἐλευθερία ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ, προτυποῦσα τήν τελείωσιν αὐτῆς ἐν τῇ ἐπουρανίῳ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα ,βκ´

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Χριστὸν Ἀναστάνταν πάντων ὑμῶν.

Βαρθολομαῖος

